

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 607: Buông Xả Tập Khí Xấu Từ Trước Đến Nay

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 052)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Buông xả tập khí xấu từ trước đến nay】

Đem những tập khí bất thiện của chúng ta trong đời quá khứ, từng thứ từng thứ một sửa đổi lại, cải chính lại cho tốt. Tập khí, tật xấu của chúng ta quá nhiều, nhất định phải tự mình giác ngộ. Ở xã hội hiện tại này, bạn nói dựa vào thầy giáo, thì thầy giáo hiện nay cũng không quở trách học trò. Vì sao vậy? Xã hội hiện tại dân chủ cởi mở, mỗi người đều nói đến tự do, thầy giáo không thể cản trở sự tự do của học trò, không thể vi phạm nhân quyền, nhân quyền là chuyện rất hệ trọng. Ở nước ngoài, nếu thầy giáo quở trách học trò, học trò có thể đi báo cảnh sát, đi kiện cáo, thì thầy giáo sẽ phạm pháp. Cho nên làm thầy giáo, cũng tự thấy thoải mái nhẹ nhàng, cũng không dám đối xử với học trò theo đúng đạo thầy trò, mà cùng cư xử, đối đãi với nhau như bạn bè, thế thì chẳng có chuyện gì nữa. Cho nên không thể nghiêm khắc dạy dỗ, càng không thể đốc thúc và trách phạt. Ở trong một xã hội như vậy, chúng ta muốn được thành tựu thì thật khó! Quá khó rồi. Chỉ có cách tự phát tâm, tự giác ngộ. Bạn tốt khuyên nhủ bạn, cũng chẳng qua một hai lần, việc khuyên nhủ đó không quá ba lần, khuyên nhiều thì kết oán thù mất. Cho nên Sư đạo hiện nay không còn nữa, không những Sư đạo không còn, mà ngày nay thậm chí mối quan hệ cha con cũng không còn nữa. Cha có thể quản dạy được con không? Không quản nổi nữa rồi. Con cái cũng nói nhân quyền, cũng nói dân chủ tự do. Hiện nay những người nước ngoài thông minh, những gia đình người Mỹ, cha con mẹ con sống cùng nhau, đều dùng thái độ bạn bè để chung sống. Chế độ của nước Mỹ với chúng ta không giống nhau, con trai mười sáu tuổi coi như đã trưởng thành, mười sáu tuổi là có tự do, gia đình không thể quản lý được nữa. Cậu ta đi đâu chơi, chơi vài ngày không về, bạn muốn đi báo cảnh sát, cảnh sát hỏi bạn: Con bạn bao nhiêu tuổi? Mười sáu tuổi. Không cần báo đâu, không sao cả. Cậu ấy đã có thể tự lập rồi, ông không quản được nữa đâu. Chưa đủ mười sáu tuổi, phụ

huynh có quyền giám hộ, đủ mười sáu tuổi thì không còn quyền đó nữa. Chúng ta ở Cựu Kim Sơn (San Francisco) có một người Trung Quốc, con của ông ấy đi ra ngoài chơi, rất nhiều ngày không về, bèn đi báo cảnh sát, viên cảnh sát đó liền hỏi ông ấy: Con ông bao nhiêu tuổi? Ông ấy nói: Mười tám tuổi rồi. Cảnh sát để mặc không thèm đoái hoài đến ông ấy. Mười tám tuổi là tự lập rồi, cậu ấy trưởng thành rồi, người nhà các vị không thể quản cậu ấy nữa. Hiện nay là xã hội như vậy đó.

Chúng ta học Phật, phát tâm hoằng pháp lợi sinh, Phật pháp là gì? Phật pháp là chuyên trị những căn bệnh của chúng sinh hiện tại này. Căn bệnh của chúng sinh thời đại này so với thuở trước không giống nhau, do đó Phật pháp ở thời đại này, bắt buộc phải có cách giảng của thời đại này, có những nhận thức mới mẻ của thời đại này, chúng ta mới có thể đạt được lợi ích chân thật của Phật pháp. Nếu lấy cách giảng của quá khứ, cách nhìn của quá khứ, là những phương pháp đối trị chúng sinh trong quá khứ đó mà đem áp dụng cho người hiện đại, thì ai bằng lòng học Phật? Ai bằng lòng nghe Phật pháp đây? Phật pháp không thể hoằng dương phổ biến, không phải là không có nguyên nhân. Điều này cũng giống như đại phu trị bệnh vậy. Một vị đại phu giỏi, đương nhiên ông ấy phải hiểu rõ dược tính, tính chất của mỗi một vị thuốc đó trị bệnh gì, ông ấy phải hiểu. Điều này cũng giống như hoằng pháp, bạn phải hiểu được kinh luận, kinh luận chính là dược tính, bạn còn phải biết chúng sinh đang mắc phải tật xấu gì, họ mắc bệnh gì, sau đó mới dùng thuốc gì, đây là đúng bệnh bốc thuốc, uống thuốc vào thì hết bệnh. Bạn hiện nay rất tốt, là một người xuất gia rất tốt, kinh luận đọc được rất nhiều, giống như làm một vị đại phu vậy, dược tính rất rõ ràng, nhưng người bệnh kia mắc bệnh gì thì không biết, thế thì có thể trị bệnh được không? E rằng thứ thuốc này cho người bệnh uống vào, không uống còn đỡ, vừa uống vào liền mất mạng ngay lập tức! Đây chính là yếu tố khiến cho Phật pháp ở thế gian ngày nay không thể thực hành được.

Chúng ta nhất định phải biết Phật pháp là sống động, không phải là chết cứng. Kinh điển vĩnh hằng bất biến, thế nhưng nghĩa lý của kinh luôn luôn mới mẻ, đây chính là trong kinh từng chữ từng câu đều hàm chứa vô lượng nghĩa, ý nghĩa này thường luôn tươi mới. Lấy thời cổ đại mà nói, chúng ta đưa ra một ví dụ thế này, kinh Phật, những bản chú giải thời nhà Hán, chúng ta đem nó ra tỉ mỉ mà nghiên cứu xem, bản chú giải đó chính là đối trị tập khí, tật xấu của chúng sinh thời nhà Hán, nhất định rất có hiệu quả, nếu như không có hiệu quả, bản chú giải này đã không thể lưu truyền đến hậu thế. Nhưng đến thời nhà

Đường, cũng một bộ kinh đó lại có rất nhiều người làm chú giải mới, vì sao không dùng chú giải cũ? Vì tập khí tật xấu của người thời nhà Đường với người thời nhà Hán không giống nhau. “Kinh Kim Cang” bạn dùng cách giảng của triều Hán đó, người triều Đường không được lợi ích gì, không có sự trợ giúp, thì bắt buộc phải có cách giảng mới. Người thời nhà Đường được lợi ích rồi, thế nhưng bệnh của người thời nhà Tống so với nhà Đường lại càng nặng hơn một chút, dùng phương thuốc đó hết hiệu nghiệm rồi, bắt buộc phải một lần nữa kê lại đơn thuốc, một lần nữa giảng lại. Chư vị hiểu được đạo lý này rồi, kinh Phật cũng giống như một cái cây lớn vậy, rễ là một, gốc là một, gốc là thân chính, còn cành lá của nó mỗi năm không giống nhau, mỗi năm đâm phát cành mới, mỗi năm nở hoa mới, mỗi năm ra trái mới, cái mới là từ trong cái cũ sinh ra, cho nên nó là sống động, nó không phải là chết cứng. Một bộ kinh ở mỗi thời đại có cách giảng của mỗi thời đại, mỗi khu vực có cách giảng của mỗi khu vực, như vậy mới có thể làm lợi ích cho tất cả chúng sinh, cho nên nó không phải chỉ là một cách giảng, nó không phải là một ý nghĩa, mà là vô lượng nghĩa. Cùng là một bộ kinh này, từ lúc sơ phát tâm mãi cho đến Đẳng Giác Bồ Tát, bộ kinh này không cần phải thay đổi, thế nhưng mỗi lần đọc ý nghĩa đều không giống nhau, hiển thị ra sự mầu nhiệm của kinh điển này, thật không thể nghĩ bàn! Không giống với sách của thế gian, sách thế gian chỉ có một ý nghĩa, không có ý nghĩa thứ hai. Đây là nói rõ chỗ khó của kinh Phật, khó là ở chỗ này. Do đó, nếu tự mình không có công phu tu học chân thật, thì không đạt được đến cảnh giới này. Thế nhưng cảnh giới này, phàm phu chúng ta có thể làm được hay không? Nói cho chư vị biết, mỗi một người đều có thể làm được, vấn đề chính là bạn có chịu làm hay không mà thôi. Làm bắt đầu từ đâu? Buông xả. Liền bắt đầu làm từ chỗ này, đem những tật xấu tập khí đó thả đều buông xả. Tôi học Phật, tôi biết Phật pháp tốt, tôi sợ khó, bạn đem cái “sợ khó” buông xả đi, thì liền dễ dàng rồi; tôi sợ khổ, bạn đem cái “sợ khổ” buông xả đi, thì liền được an vui rồi. Bạn có bao nhiêu tật xấu, tự mình hãy cẩn thận đi nghĩ thử xem, những gì là chướng ngại, bạn đem những chướng ngại này thả đều buông xả hết, không còn chướng ngại nữa, liền được chư Phật Bồ Tát hộ niệm, được Tam Bảo gia trì, trên con đường Bồ Đề được thuận buồm xuôi gió. Tất cả mọi chướng ngại, đều nằm ở chỗ tự mình buông không xuống; không chịu xả bỏ, sự ‘không chịu’ đó cũng chính là buông không xuống. Cho nên, chữ “Xả” quá quan trọng rồi.